

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Ambtenarenrecht	4
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	5
Volksverzekeringen.....	7
Sociale zekerheid overig.....	7
TOZO, NOW, TOFA.....	7
Bestuursrecht overig.....	8
Onderwijs.....	8
Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2017.....	8
Vreemdelingenrecht.....	9
Regulier	9
Uitstel van vertrek	10
Richtlijnen en verordeningen	11

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 838

ABRS, 19-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3022](#)

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Awb 8:41a

Regeling omgevingsrecht (hierna: de Mor)

FINALE GESCHILBESLECHTING. I.c. wordt geen grond gezien voor het oordeel dat de rechtbank gehouden was om zelf in de zaak te voorzien. Daarbij wordt van belang geacht dat de rechtbank het besluit - waarbij het college het besluit om de aanvraag buiten behandeling te stellen in stand heeft gelaten - heeft vernietigd, omdat het college ten onrechte heeft verplicht meer gegevens en bescheiden te verstrekken dan waartoe de Mor verplicht. De rechtbank heeft overwogen dat de vraag naar de interpretatie van de geldende planregels moet worden onderscheiden van de vraag of er voldoende informatie is verstrekt over het huidige en het beoogde gebruik om de aanvraag aan het bestemmingsplan te kunnen toetsen. De rechtbank heeft het terecht aan het college gelaten om, met inachtneming van de uitspraak, hier in een nieuw te nemen besluit op bezwaar nader op in te gaan.

Besluit waarbij het college de ingediende aanvraag voor de bouw en het gebruik van een kantoorunit voor de duur van maximaal 10 jaar op het perceel de [locatie] buiten behandeling heeft gesteld. [...]

9. [appellant] en agraforce 2 betogen dat de rechtbank ten onrechte niet met toepassing van artikel 8:41a van de Awb zelf in de zaak heeft voorzien door de gevraagde omgevingsvergunning alsnog te verlenen. Volgens [appellant] en agraforce 2 staat het ten tijde van belang geldende bestemmingsplan "3e herziening Buitengebied Veere", dat op 9 november 2017 is vastgesteld door de raad van de gemeente Veere, (hierna: het bestemmingsplan) niet in de weg aan het realiseren van het bouwplan, zoals aangevraagd.

9.1. In artikel 8:41a van de Awb staat dat de bestuursrechter het hem voorgelegde geschil zoveel mogelijk definitief moet beslechten. Als hij een besluit vernietigt omdat het dictum van dat besluit anders moet luiden, dient hij te onderzoeken of er aanleiding is om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf in de zaak te voorzien. Zie de Nota van wijziging van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (TK 2020-2011, 32 450, nr. 8, p. 59 en 60). Bij het gebruik van deze bevoegdheid zal de bestuursrechter de overtuiging moeten hebben dat de uitkomst van het geschil, in het geval het bestuursorgaan opnieuw in de zaak zou voorzien, geen andere zou zijn dan die waarin hij zelf voorziet en de toets aan het recht kan doorstaan.

9.2. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat de rechtbank gehouden was om zelf in de zaak te voorzien zoals door [appellant] en agraforce 2 wordt voorgestaan. Daarbij acht zij van belang dat de rechtbank het besluit van 19 september 2018 - waarbij het college het besluit om de aanvraag buiten behandeling te stellen in stand heeft gelaten - heeft vernietigd, omdat het college ten onrechte heeft verplicht meer gegevens en bescheiden te verstrekken dan waartoe de Mor verplicht. De rechtbank heeft overwogen dat de vraag naar de interpretatie van de geldende planregels moet worden onderscheiden van de vraag of er voldoende informatie is verstrekt over het huidige en het beoogde gebruik om de aanvraag aan het bestemmingsplan te kunnen toetsen. Daarom mocht de rechtbank in dit geval ermee volstaan om het besluit van 19 september 2018 te vernietigen en het college op te dragen een nieuw besluit te nemen waarbij alsnog inhoudelijk op de door [appellant] en agraforce 2 ingediende aanvraag om omgevingsvergunning moest worden beslist. In de door [appellant] en agraforce 2 gestelde omstandigheid dat de gewenste realisering van het bouwplan al

mogelijk was op grond van het geldende bestemmingsplan dan wel met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 20, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo), in samenhang gelezen met artikel 4, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (hierna: het Bor), wat daar ook van zij, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de rechtbank gebruik had moeten maken van de bevoegdheid om zelf in de zaak te voorzien. De rechtbank heeft het terecht aan het college gelaten om, met inachtneming van de uitspraak, hier in een nieuw te nemen besluit op bezwaar nader op in te gaan.

Voor zover [appellant] en agraforce 2 hebben aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte eraan voorbij is gegaan dat het gebouw op het moment dat zij hun aanvraag indienden al was gerealiseerd en het overgangsrecht van het bestemmingsplan grondslag biedt voor vergunningverlening, overweegt de Afdeling als volgt. Zoals zij eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 16 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:115](#)), rust in beginsel op degene die een beroep doet op het overgangsrecht de plicht om aannemelijk te maken dat dit van toepassing is. Naar het oordeel van de Afdeling zijn [appellant] en agraforce 2 daarin met de enkele stelling dat op het moment dat zij hun aanvraag indienden het gebouw - met als aanvankelijke bedoeling het als recreatiewoning te gebruiken - al was gerealiseerd, niet geslaagd. Bovendien geldt dat een met succes gedaan beroep op het overgangsrecht voor een bouwwerk geen bouwvergunning vervangende titel verschaft en wordt het bouwwerk daardoor evenmin anderszins gelegaliseerd (vergelijk onder meer de uitspraak van 14 augustus 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2753](#)). Ook al zou worden aangenomen dat het bouwovergangsrecht in het bestemmingsplan op het bouwwerk van toepassing is, blijft een omgevingsvergunning vereist.

Het betoog faalt. [...]

JnB 2022, 839

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 14-10-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:5975](#)

college van burgemeester en wethouders van Sluis, verweerder.

Burgerlijk Wetboek 3:13, 3:15

MISBRUIK VAN RECHT. DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. AVG-verzoek. Omdat eiser het AVG-verzoek en daarop volgend het beroep tegen het niet tijdig vaststellen van de dwangsombeschikking heeft ingediend met geen ander doel dan het innen van dwangsommen, heeft eiser misbruik gemaakt van de mogelijkheden die de wet hem biedt. Het beroep is om die reden niet-ontvankelijk.

JnB 2022, 840

MK ABRS, 19-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3003](#)

Awb 8:119

HERZIENING. ONTPOLDERING HEDWIGEPOLDER. Afwijzing verzoek om herziening van de uitspraak ABRS van 12-11-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4074](#). In dit geval had de PFAS-verontreiniging in de Westerschelde of in ieder geval de mogelijkheid daarvan vóór de uitspraak bij [verzoeker] redelijkerwijs bekend kunnen zijn en had hij zijn bezwaren daarover in de procedure over het RIP [Red: rijksinpassingsplan "Hertogin Hedwigepolder"] naar voren kunnen brengen. De door [verzoeker] genoemde verhoogde PFAS-concentraties in de Westerschelde zijn geen feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 8:119, eerste lid, onder b van de Awb.

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Uitspraak uit 2014 over ontpoldering van Hedwigepolder hoeft niet te worden herzien") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 841

MK ABRS, 19-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2944](#)

college van burgemeester en wethouders van Tilburg, verweerder.

Wet bodembescherming (Wbb) 13

HANDHAVING. WET BODEMBESCHERMING. ZORGPLICHT. WAARSCHUWING. Er zijn geen aanknopingspunten eraan te twijfelen dat de opeenvolgende zorgplichtdocumenten uit 2017 en 2020 worden beschouwd als "stand der techniek" conform de meest recente inzichten vanuit (bodem)onderzoeken in relatie tot het gebruik van rubbergranulaat op kunstgrasvelden.

In de tekst van artikel 13 van de Wbb, noch uit de wetsgeschiedenis en de totstandkoming daarvan, blijkt dat toepassing van artikel 13 van de Wbb op de door de stichting voorgestane wijze is beperkt, zodanig dat iedere bodemverontreiniging en/of -aantasting geheel en permanent voorkomen dient te worden. Ingevolge artikel 13 van de Wbb gaat het immers om het nemen van alle maatregelen die redelijkerwijs kunnen worden gevergd.

I.c. heeft het college terecht grond gevonden om te oordelen dat in dit geval niet voldaan wordt aan de in artikel 13 van de Wbb neergelegde zorgplicht, nu de gemeente op de locatie niet alle maatregelen heeft genomen die uit het zorgplichtdocument 2017 en, zonder het kunstgrasveld en/of het drainagesysteem opnieuw te hoeven aanleggen, zorgplichtdocument 2020 volgen ter voorkoming van bodemverontreiniging en -aantasting.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:3012](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:3013](#).

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Gebruik rubbergranulaat bij kunstgrasvelden toegestaan met adequate maatregelen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 842

MK CRvB, 06-10-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2209](#)

staatssecretaris van Defensie.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Awb 8:29

Burgerlijk ambtenarenreglement defensie (Bard) 115

AMBTENARENRECHT. ONTSLAG. CONTACTEN MET HET CRIMINELE CIRCUIT.

Terughoudende toets van besluit tot niet voortzetten van een tijdelijk dienstverband na afloop van de proeftijd. In dit geval is aan appellante de essentie van de reden van het beëindigen van haar tijdelijke aanstelling meegedeeld. Appellante weet dat het gaat om contacten met één of meerdere personen uit het criminele circuit maar weet niet om welke persoon of personen het gaat. Raad heeft, net als de rechtbank, geoordeeld dat de verzochte beperking van de kennisneming van het desbetreffende stuk gerechtvaardigd is. Nadere motivering van dat oordeel is niet mogelijk zonder informatie prijs te geven waarop het verzoek om beperking van de kennisneming betrekking heeft. Appellante heeft vervolgens toestemming gegeven op grond van dat stuk uitspraak te doen. Onder deze omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat haar recht op een eerlijk proces in essentie is beperkt. Geen strijd met artikel 6 EVRM. Voorts de Raad van oordeel dat de staatssecretaris, mede gelet op de bron en inhoud van de verkregen informatie, in dit geval niet gehouden was een nader onderzoek te (laten) verrichten. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 843

MK Rechtbank Gelderland, 28-09-2022, [ECLI:NL:RBGEL:2022:5514](#)

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:673

Besluit loonbegrip vergoeding aanzegtermijn en transitievergoeding (Besluit) 2, 3

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. UITLEG BEGRIP “VERSCHULDIGD” ART. 3 LID 1, AANHEF EN ONDER B. De rechtbank is, anders dan verweerder, van oordeel dat het begrip ‘verschuldigd’ betrekking heeft op de overeengekomen vaste looncomponenten en dat dus voor de berekening van de transitievergoeding moet worden uitgegaan van de overeengekomen vaste looncomponenten en niet van de daadwerkelijk betaalde vaste looncomponenten. De overeengekomen vaste looncomponenten zijn de vaste looncomponenten waarop de werknemer recht zou hebben gehad, indien hij niet arbeidsongeschikt zou zijn geworden. Er is geen reden om de vaste looncomponenten in dit opzicht anders te behandelen dan het bruto uurloon. Er zijn geen aanknopingspunten dat het de bedoeling van de wetgever is geweest om zieke werknemers anders te behandelen dan niet zieke werknemers. Het bestreden besluit berust op het onjuiste standpunt van verweerder dat bij de berekening van de transitievergoeding moet worden uitgegaan van de daadwerkelijk betaalde vaste looncomponenten. Gegronde beroep. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen.

JnB 2022, 844

MK Rechtbank Gelderland, 12-10-2022, [ECLI:NL:RBGEL:2022:5771](#)

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Awb 3:4 lid 2

Wet WIA 13

WW

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (het Dagloonbesluit)

WIA. DAGLOON. Het bepaalde in artikel 13 van het Dagloonbesluit moet in dit geval buiten toepassing worden gelaten. Dat betekent dat verweerder, om tot een redelijke vaststelling van het dagloon te komen, de WW-uitkering die in november 2018 is betaald maar die betrekking heeft op oktober 2018, bij de berekening van het WIA-dagloon moet meetellen.

Rechtbank: “[...] 5.3. De rechtbank leest in de Nota van Toelichting (of elders in de ontstaansgeschiedenis van het Dagloonbesluit) niet dat de wetgever zich bij de invoering van het Dagloonbesluit en de daarin opgenomen berekeningsmethodiek ten volle heeft gerealiseerd wat de gevolgen voor de vaststelling van het WIA-dagloon zijn als in de referteperiode wel een recht op een WW-uitkering is ontstaan maar deze WW-uitkering pas – na afloop van de referteperiode – is genoten. Volstaan is met de niet nader gespecificeerde opmerking dat de gekozen systematiek voor bepaalde betrokkenen nadelig kan uitpakken.

5.3.1. Uit de door verweerder overgelegde notitie, die is opgesteld na vragen door de CRvB, begrijpt de rechtbank dat ook de CRvB inmiddels vraagtekens plaatst bij de juistheid van de gekozen systematiek, althans bij de vraag of de wetgever zich voldoende heeft gerealiseerd dat door de gekozen systematiek een aanzienlijke groep uitkeringsgerechtigden wordt benadeeld. Ook verweerder zelf heeft de wetgever inmiddels (verschillende keren) gewezen op dit (knel)punt. Anders dan verweerder in de notitie heeft opgemerkt, is de rechtbank van oordeel dat de wetgever dit niet voldoende heeft onderkend, in ieder geval niet ten tijde van de totstandkoming en invoering van het Dagloonbesluit en (daaraan voorafgaand) de Wet Walvis. [...]

5.4. Naar het oordeel van de rechtbank klemt dat in het geval van eiseres. Door de gekozen berekeningsmethodiek wordt eiseres hard geraakt. Eiseres gaat er in haar inkomen fors op achteruit; volgens de berekeningen van eiseres bijna 40%. Als eiseres in de laatste maand van de referteperiode wel de WW-uitkering zou hebben ontvangen, dan was de inkomensachteruitgang beperkt gebleven tot (‘maar’) 30%.

Verweerder heeft het door eiseres genoemde percentage van bijna 40% niet weersproken.

Daarmee wordt geen recht gedaan aan het uitgangspunt van het Dagloonbesluit dat een voor de uitkeringsgerechtigde representatief dagloon wordt vastgesteld.

Het effect van de toepassing van deze regels wordt nog versterkt doordat de berekeningswijze ook naar de toekomst nadelige gevolgen zal hebben voor haar recht op (vervolg)uitkering en de hoogte daarvan. Dat gevolg is evenmin door de wetgever onderkend. Dit alles tezamen maakt dat de rechtbank van oordeel is dat de toepassing van genoemde regels voor eiseres onevenredig nadelige gevolgen heeft. Door de wetgever is niet onderkend dat gevolgen zoals hier aan de orde zich kunnen voordoen.

5.5. In het voorgaande ziet de rechtbank aanleiding om, op de voet van het bepaalde in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb het bepaalde in artikel 13 van het Dagloonbesluit in dit geval buiten toepassing te laten. Dat betekent dat verweerder, om tot een redelijke vaststelling van het dagloon te komen, de WW-uitkering die in november 2018 is betaald maar die betrekking heeft op oktober 2018, bij de berekening van het WIA-dagloon moet meetellen. [...]

Gegrond beroep. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 845

Rechtbank Den Haag, 05-10-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:10360](#)

Raad van bestuur van de Svb.

AKW 2, 3, 6 lid 1 aanhef en onder a

Beleidsregel SB1022

KINDERBIJSLAG. I.C. GEEN DUURZAME BAND VAN PERSOONLIJKE AARD. Dat eiseres per 1 juli 2019, een half jaar na haar terugkeer uit het buitenland, weer een persoonlijke band van duurzame aard had met Nederland, zoals zij stelt, is onvoldoende onderbouwd. In dit verband is van belang dat eiseres met haar kinderen inwoonde bij haar ouders en dus geen zelfstandige woonruimte had die duurzaam tot haar beschikking stond. Verder had eiseres op de peildata 1 juli 2019 en 1 oktober 2019 geen werk, geen wezenlijke en objectiveerbare bindingen met anderen dan haar familie in Nederland en verbleef zij nog relatief kort in Nederland. Van belang is ook dat haar partner pas in december 2019 naar Nederland is gekomen. Hoewel eiseres stelt in de bestreden periode druk doende te zijn geweest om een visum aan te vragen voor haar partner, heeft de Svb er terecht op gewezen dat zijn toelating destijds nog onzeker was. Daarbij komt dat de partner van eiseres op de peildata geen werk en zelfstandige woonruimte in Nederland had, familie heeft in zowel in Egypte als in Nederland en geen objectiveerbare bindingen met Nederlandse organisaties had. De aangevoerde gronden falen daarom. Beroep ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 846

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 14-10-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:5963](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (de minister), verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (Now-1) 4, 6

NOW-1. VASTSTELLING DEFINITIEVE TEGEMOETKOMING op € 0,=. TERUGVORDERING TEVEEL BETAALDE VOORSCHOT.

De rechtbank stelt vast dat uit de Now-1 volgt dat een werkgever slechts eenmaal een aanvraag voor subsidie kan indienen bij de minister. Bovendien kan een dergelijke aanvraag alleen per loonheffingnummer worden gedaan. Wanneer een werkgever een concern heeft met meerdere loonheffingnummers dient zij voor ieder loonheffingnummer een aparte subsidieaanvraag in te dienen. Als [naam eiser 2] en/of [naam eiser 1] ook een tegemoetkoming hadden willen ontvangen, dan hadden zij daarvoor zelf een aanvraag moeten indienen. Dat is niet gebeurd. Ook blijkt nergens uit dat het de bedoeling was van [naam eiser 3] om ook voor [naam eiser 2] en/of [naam eiser 1] een aanvraag te doen. Het enkele feit dat in de aanvraag is vermeld dat [naam eiser 3] onderdeel is van een concern of groep, maakt dit niet anders. In het aanvraagformulier moet namelijk worden vermeld of het bedrijf deel uit

maakt van een concern/groep omdat voor de vaststelling van de omzetzaling (in beginsel) wordt gekeken naar de omzetzaling van de hele groep.

Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de minister bij de vaststelling van de hoogte van de definitieve Now-tegemoetkoming terecht alleen de hoogte van de tegemoetkoming voor [naam eiser 3] heeft vastgesteld. Beroep ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Onderwijs

JnB 2022, 847

MK ABRS, 19-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3014](#)

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media (nu: de minister voor Primair en Voortgezet Onderwijs; hierna: de minister).

Wet op het voortgezet onderwijs (Wvo) 85a, 89, 99, 103g

Bekostigingsbesluit Wvo 10

Regeling aanvullende bekostiging nevenvestiging en start- en aanvullende bekostiging nieuwe school VO 5

ONDERWIJS. WVO. AANWIJZING. Terugbetaling van voorgeschoten kosten aan de directeur-bestuurder. Stichting Islamitisch Onderwijs Nederland heeft i.c. onrechtmatig gehandeld door de uitgaven ten laste te brengen van de reguliere bekostiging in het jaar 2017. Dit onrechtmatig handelen kan evenwel niet worden gekwalificeerd als onrechtmatig handelen in de zin van artikel 103g, tweede lid, aanhef en onder d, van de Wvo. Ook kan geen sprake zijn van ongerechtvaardigde verrijking als bedoeld in artikel 103g, tweede lid, aanhef en onder c, van de Wvo. Overschrijding van de WNT-norm, vacatiegelden en overwerkvergoeding. Ten aanzien van bovengenoemde uitgaven is geen sprake van wanbeheer als bedoeld in artikel 103g, tweede lid, aanhef en onder d, van de Wvo en evenmin van ongerechtvaardigde verrijking.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2017

JnB 2022, 848

Tussenuitspraak MK ABRS, 19-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3028](#)

minister van Defensie.

Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten 2017 23, 74, 80, 81, 84 lid 1

WET OP DE INLICHTINGEN- EN VEILIGHEIDSDIENSTEN 2017. INVENTARISLIJST. De Wiv 2017 kent geen verplichting tot het vervaardigen van een inventarislijst. Zoals de Afdeling echter eerder heeft overwogen in zaken over de Wet openbaarheid van bestuur (verwijzing naar de uitspraak van 23-09-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2276](#), onder 9.1), kan het zorgvuldigheidsbeginsel onder omstandigheden vereisen dat een bestuursorgaan bij de

verstrekking van de openbaargemaakte stukken duidelijk maakt wat hij heeft verstrekt. Het gaat in dat geval om het bieden van inzicht in de verstrekte documenten. Dat kan worden gedaan door middel van het maken van een inventarislijst, maar ook anderszins kan inzicht worden gegeven in de verstrekte stukken. In zaken op grond van de Wiv 2017 ziet de Afdeling geen aanleiding daarover anders te oordelen.

ZOEKSLAG. I.c. heeft [appellant] verschillende aanknopingspunten aangedragen die erop wijzen dat de minister over meer documenten beschikt dan de minister heeft gevonden. De minister betwist niet dat hij over meer specifiek door [appellant] genoemde documenten, zoals het verslag van 24 juni 1982, beschikt, maar geeft aan dat het niet eenvoudig is deze te vinden. De minister heeft de archiefdozen alleen onderzocht op de aan de buitenzijde aangebrachte trefwoorden. Hij heeft in het geheel niet in de dozen zelf gezocht. Aldus heeft de minister niet aan zijn onderzoeksplicht voldaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 849

MK ABRS, 18-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2984](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 22 lid 2 a

INTREKKING VERBLIJFSVERGUNNING REGULIER ONBEPAALENDE TIJD. Als de staatssecretaris de verblijfsvergunning van de vreemdeling wil intrekken op de grond dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst, moet hij dit baseren op de feitelijke situatie. Daarbij moet hij rekening houden met de intentie van de vreemdeling, voor zover die intentie blijkt uit zijn gedragingen. Het is onvoldoende als de staatssecretaris de intentie van de vreemdeling om zijn hoofdverblijf te verplaatsen afleidt uit het enkele feit dat de vreemdeling België is ingereisd en daar meer dan zes achtereenvolgende maanden gedetineerd is.

17.5. De wetgever heeft in artikel 22, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 niet opgenomen dat een bepaalde duur van verblijf buiten Nederland zonder meer leidt tot de conclusie dat een vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd.

Gelet op de tekst en de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 22, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 vergt de vaststelling of een vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd, een beoordeling van de feitelijke situatie waarbij rekening moet worden gehouden met de intentie van die vreemdeling, voor zover die intentie blijkt uit zijn gedragingen.

Volgens paragraaf B1/6.2.1 van de Vc 2000 stelt de staatssecretaris vast dat een vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft gevestigd als die vreemdeling meer dan zes achtereenvolgende maanden buiten Nederland heeft verbleven als gevolg van detentie en daaraan een rechterlijke veroordeling ten grondslag ligt voor een strafbaar feit dat ook in Nederland strafbaar is gesteld. De duur van het verblijf buiten Nederland is dus doorslaggevend. De staatssecretaris slaat geen acht op

eventuele andere feiten en ook niet op de intentie van die vreemdeling, voor zover die intentie blijkt uit zijn gedragingen.

Gelet op het voorgaande is paragraaf B1/6.2.1 van de Vc 2000 in zoverre een onvolledige invulling van het begrip 'verplaatsing van het hoofdverblijf buiten Nederland', bedoeld in artikel 22, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. De staatssecretaris heeft het besluit van 30 maart 2021 ondeugdelijk gemotiveerd door zijn standpunt dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst, onder verwijzing naar dit beleid te baseren op het enkele feit dat de vreemdeling België is ingereisd en daar meer dan zes achtereenvolgende maanden gedetineerd is. De beroepsgrond slaagt.

18. Dit betekent dat als de staatssecretaris de verblijfsvergunning van de vreemdeling wil intrekken op de grond dat de vreemdeling zijn hoofdverblijf buiten Nederland heeft verplaatst, hij dit moet baseren op de feitelijke situatie. Daarbij moet hij rekening houden met de intentie van de vreemdeling, voor zover die intentie blijkt uit zijn gedragingen. Het is onvoldoende als de staatssecretaris de intentie van de vreemdeling om zijn hoofdverblijf te verplaatsen afleidt uit het enkele feit dat de vreemdeling België is ingereisd en daar meer dan zes achtereenvolgende maanden gedetineerd is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitstel van vertrek

JnB 2022, 850

MK ABRS, 13-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2957](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

UITSTEL VAN VERTREK OP MEDISCHE GRONDEN. De omstandigheid dat de staatssecretaris niet twijfelt aan de identiteit en de nationaliteit van de vreemdeling, maakt onderzoek naar de feitelijke toegankelijkheid van beschikbare medische zorg al mogelijk. De staatssecretaris heeft ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij desondanks van de vreemdeling verlangt dat hij originele en officiële documenten overlegt om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen. Aan concrete afspraken met behandelaars en dus het belang van officiële documenten over zijn identiteit en nationaliteit wordt pas toegekomen als er twijfel is over de feitelijke toegankelijkheid van de zorg.

1. De vreemdeling, met de Marokkaanse nationaliteit, heeft een aanvraag ingediend om uitstel van vertrek op medische gronden. De staatssecretaris heeft de aanvraag afgewezen, omdat de vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit niet met originele en officiële documenten, als bedoeld in paragraaf A3/7.1.5. van de Vc 2000, heeft aangetoond. [...]

3. Uit de uitspraak van de Afdeling van 14 december 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2799](#), onder 7.1 tot en met 7.3, volgt dat de beoordeling of de beschikbare medische zorg in het land van herkomst voor een vreemdeling feitelijk toegankelijk is, is verweven met omstandigheden van de individuele persoon, zoals aanwezige familie, vermogen, of het bestaan van een sociaal netwerk. Om wat een vreemdeling daarover heeft aangevoerd te kunnen onderzoeken moet aannemelijk zijn wie de desbetreffende vreemdeling is. De staatssecretaris mag in beginsel originele en officiële documenten ter staving van de identiteit en nationaliteit verlangen, maar onderzoek naar die omstandigheden kan ook worden gedaan als anderszins aannemelijk is wie de desbetreffende vreemdeling is en waar die

vreemdeling vandaan komt. De staatssecretaris moet aan de hand van alle omstandigheden van het geval nagaan of originele en officiële documenten nodig zijn om te beoordelen wat een vreemdeling heeft aangevoerd over de feitelijke toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorg.

3.1. In het besluit van 3 juni 2020 heeft de staatssecretaris vastgehouden aan het vereiste om de identiteit en nationaliteit met originele en officiële documenten aan te tonen. Uit het besluit volgt echter ook dat hij niet twijfelt aan de identiteit en de nationaliteit van de vreemdeling. De omstandigheid dat hij niet twijfelt aan de identiteit en de nationaliteit maakt onderzoek naar de feitelijke toegankelijkheid van beschikbare medische zorg al mogelijk. De staatssecretaris heeft ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij desondanks van de vreemdeling verlangt dat hij originele en officiële documenten overlegt om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen.

De staatssecretaris voert namelijk tevergeefs aan dat hij originele en officiële documenten nodig heeft om concrete afspraken te kunnen maken met behandelaars in het land van herkomst. De rechtbank heeft terecht overwogen dat uit het arrest van het EHRM van 13 december 2016, Paphosvili tegen België, [ECLI:CE:ECHR:2016:1213JUD004173810](#), en het beleid van de staatssecretaris in paragraaf A3/7.1.5. van de Vc 2000, niet volgt dat, als de staatssecretaris onderzoek moet doen naar de feitelijke toegankelijkheid, dit onderzoek ook al gaat over het maken van concrete afspraken met behandelaars in het land van herkomst. Aan die afspraken en dus het belang van officiële documenten over zijn identiteit en nationaliteit wordt pas toegekomen als er twijfel is over de feitelijke toegankelijkheid van de zorg. Eerst zal de staatssecretaris moeten beoordelen of die twijfel bestaat. Daarvoor zijn geen originele en officiële documenten over de identiteit en nationaliteit nodig als de identiteit en nationaliteit anderszins aannemelijk is. Om die reden faalt ook het betoog van de staatssecretaris dat het enkele feit dat de vreemdeling in 2011 een laissez-passer heeft verkregen, niet betekent dat de Marokkaanse autoriteiten deze nogmaals aan hem zullen verstrekken, voor zover hij van mening is dat dit document nodig is om concrete afspraken met behandelaars te kunnen maken. Voor zover de staatssecretaris heeft willen betogen dat de vreemdeling zonder geldig laissez-passer niet kan worden uitgezet naar Marokko, heeft dit betrekking op de feitelijke uitzetting van de vreemdeling en niet op de vraag of de noodzakelijke medische zorg als hij in Marokko is voor hem feitelijk toegankelijk is.

De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de staatssecretaris in het besluit van 3 juni 2020 niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom het niet mogelijk is te onderzoeken wat de vreemdeling heeft aangevoerd over de feitelijke toegang tot de noodzakelijke medische zorg in Marokko.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 851

HvJEU (Vijfde kamer), 20-10-2022, [ECLI:EU:C:2022:810](#)

UP.

Richtlijn 2008/115/EG 6 lid 4

TERUGKEERRICHTLIJN. Artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat: het zich niet verzet tegen een regeling van een lidstaat volgens welke – wanneer aan een illegaal op zijn grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land, in afwachting van de uitkomst van de behandeling van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op een van de onder die bepaling vallende gronden, vanwege de

ontvankelijkheid van die aanvraag een verblijfsrecht wordt verleend – de toekenning van dat verblijfsrecht de stilzwijgende intrekking inhoudt van een terugkeerbesluit dat eerder, na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming, ten aanzien van die onderdaan was vastgesteld.

[Naar inhoudsopgave](#)